

værende Ordfører for det Parti, jeg den Gang og ogsaa nu tilhører, havde at sige os. Der har været, synes jeg, i en Del af, hvad der siges, noget af det samme, om jeg maa have Lov til at sige det, idealistiske og teoretiske i Betragtningerne, som jeg den Gang sad og beundrede hos det ærede Medlem for Slagelse, Grosserer Køedt. Jeg skal ikke nægte, at det gennem de 3—4 Rigsdagssamlinger, hvori vi behandlede Toldloven sammen med de andre Skattelove, gik mig saadan, at jeg sagde til mig selv: Ja, det lød meget godt! Og man maatte for sig selv indrømme, at det rent teoretisk set var sandt nok med alle de skønne og kønne Billeder, der bleve oprullede for os af Grosserer Køedt; men at der efterhaanden som Forhandlingerne skrede frem i Udvalgene og i Tingene, maatte slaas bedrøveligt meget af paa de teoretiske og ideale Fordringer. Hvad enten Talen var om Værditold eller Vægttold, opgav man dem, selv med Hensyn til Tobakken maatte man til sidst slaa af; eller naar Talen var om Nedgang i de indirekte Skatter, om Overførelse, om jeg saa maa sige, af en Del af de indirekte Afgifter til de mere direkte Skatter, opgav man det. Først stode vi overfor Spørgsmaalet om at købe en Toldreform med Forhøjelse af Brændevinsafgiften; og da vi havde sagt Nej til det, endte vi jo i en i sig selv hvilende Toldlov.

Naar jeg da baade den Gang og mange Gange senere, og ikke mindst under Forhandlingerne i disse Dage, siden vi begyndte Forhandlingerne om Toldloven, har spurgt mig selv: Hvad var Grunden til, at man den Gang begyndte saa kønt, men endte, kan jeg gerne sige, saa sørgeligt, som det var at ende med en i sig selv hvilende Toldlov, har jeg maattet svare mig selv: Det var, fordi man manglede det, der temmelig sikkert, ja, selvfølgelig maa være det fundamentale ved Behandlingen af ethvert Toldspørgsmaal: Det sikre, det solide finansielle Grundlag. Og naar man fra enkelte Taleres Side ligesom har villet give det Udseende af, at det Kompleks af Skattelove eller, hvad man nu vil kalde det, der her foreligger til Behandling, ikke er bedre, at det maaske endogsaa enkelte Steder skulde være daarligere end det, man havde i 1897—1900, vil jeg, uden i mindste Maade at komme ind paa at nævne Enkeltheder, have Lov til at understrege den himmelvide Forskel, der er mellem det at have et virkeligt solidt finansielt Grundlag for Forhandlingerne om Toldloven, og saa det, at vi

den Gang talte om Toldloven som noget for sig og sagde, at saa kunde vi siden tale om, hvor vi skulde faa Pengene fra. Dette, at vi siden skulde tale om, hvor vi skulde faa Pengene fra, var temmelig sikkert det, der førte til, at vi, efter at have sagt Nej til Brændevinsskatten, endte med en Toldlov, der hvilede i sig selv. Jeg vilde gerne have — og det er derfor og ene derfor, jeg har dristet mig til at tage Ordet —, at man under de fortsatte Forhandlinger saavel her i Tinget som navnlig i Udvalget stadig maatte holde sig det for Øje, at det, hvorom det gælder, er at staa fast paa det finansielle Grundlag, der er Betingelsen for i det hele taget at kunne naa et virkeligt Resultat. Den store Forskel er, at nu er der et virkeligt finansielt Grundlag for de Forhandlinger, der skulle føres om de Forslag, der foreligger her. Det er næsten unødvendigt at nævne det, men jeg nævner det alligevel, at for det første har jo Finansministeren sagt, at han drister sig til at foreslaa, at man paa de indirekte Afgifter, paa Tolden opgiver 2 Mill. Kr. af Statskassens hidtidige Indtægter. Vi have senere faaet oplyst, at det bliver mere, men jeg maa ligesom den højtærede Finansminister have Lov til at blive ved at nævne Tallet 2 Mill. Kr. Jeg har ikke hørt i hvert Fald ret mange driste sig til at sige, at Statskassen godt kan afse mere, om i det hele taget nogen har dristet sig til at paastaa det. Det er det første, og saa holde vi os til det. Men dernæst — hvad der jo ikke er af mindre Betydning — giver Finansministeren Anvisning paa, hvor vi skulle tage de Penge, som han foreslaar, vi skulle flytte i den nuværende Toldlov enten over til andre indirekte Afgifter eller til mere direkte Skatter. Jeg maatte maaske have Lov til at friske Tallene op en Gang igen; det er jo i øvrigt sagt ikke mindst af den højtærede Finansminister saavel ved Forelæggelsen som senere, at det jo er foreslaaet, at vi skulle have 2 $\frac{1}{3}$ Mill. Kr. mere i Arveafgift, at vi skulle have 4 Mill. Kr. i Stempelafgift af Spiritus, og endelig, at vi skulle bytte om indenfor selve Toldlopositionerne, saaledes at vi der flytte 3 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. fra Forbrugsartikler eller Raa- og Hjælpestoffer, som vi pleje at kalde det, over paa saakaldte Luksusartikler. Naar jeg nu, efter at have frisket dette finansielle Grundlag op, tænker paa den lange Række af Ønsker, der under de foregaaende Dages Forhandlinger ere kommet frem om at faa foretaget